చిన్నకథ

నిష్కృతి ★

రచన: శ్రీ ఐసుకపల్లి లక్ష్మీనరసింహశాస్త్రి

"ఎప్పుడూ పుస్తకాలు అట్టా పట్టుకుంటే ఆ తెలుగు తగులదురా. ఏదో ఏస్కోవడి మాయరోగంలోజ లోజలూ...' ఏరాలు తెట్టేస్తూ, తెట్టెస్తూ తేరుకొన్న పెద్దవి అనుకూలు సుజాతను.

క్రింద్రపడ్డ సుజాతను లేపాలని పైకి లేపి, మళ్లీ నాలుగు పులిపేంది.

'పంపిస్తా నేమిటి పిల్లను...ఎలేలు ఆబ్బాయి పిల్లను పంపిస్తాంతిరోయి...' అంటూ శాంతమ్మ ఒళులెలియకుండా పెట్టింది.

మస్తూ మస్తూనే పంపతి,కట్టె పట్టుకొని అమాంతం అనుకొస్తును, శాంతమ్మను భేదభావం లేకుండా తాపకొట్టేశాడు 'నీ యిద్దరూ చస్తే గాని కొంపకు శాంతిలేదంటూ, అనుకొయ పట్టుప్రక్కల వాళ్లకు వినిపించే టట్టు పెద్ద పెద్ద కేకలు మొదలు పెట్టింది. ఎవరైనా వినిపోతారేమోనని శాంతమ్మ, వళ్లు పట్టుకుంటూ మూలుగుతోంది.

మూలుగ ఆపుతూనా ఆపనా అంటూ కట్టె పట్టుకుని మళ్లీ కొడతాడేమోనని ఇంకు శాంతమ్మకు వుంది. అందువల్లనేమో సహజంగా వస్తున్న మూలుగును కూడా ఆపుకోవలసి వస్తోంది. బిగ్గరగా యేడుస్తే, ఇంకా కొడతాడని తెలిసికూడా అనుకొయ ఏడుపు మానటంలేదు. అనుకొయ ఒళ్లు దబ్బలకు కాయలుకాసిపోయింది. దాంతో దట్టంగా ముసిడి తనం ఏర్పడిపోయింది. దెబ్బలంటే భయం లేదు. మొగుడంటే లక్ష్యం లేదు. అత్తగారంటే ఆదరం లేదు. అనుకొయ ఏడుపుపాగిస్తున్నకొద్దీ, రంపపు పిచ్చివాడై పోతున్నాడు. అటూ యిటూ తూగాడు. ఆమె ఈ రభసకు కారణం ఏమి టేమి ఎక్కడో మనస్సులో తగిలింది. చప్పున మజాజోసం వాలుగుమాలా తెతికాడు. ఎక్కడా కనిపించటం లేదు. చెంచులు దొక్కుతున్నాడు. పంపతి ఆపాకారం మాసి యివ్వాళ పిల్లను పంపేస్తాడు అనుకుంది శాంతమ్మ. అనుకొయ ఆ ఏడుపులోనే మొండిగా శాపనార్థాలు పెట్టేస్తోంది. నాడు మండిపోతున్నాడు. ఈ తిట్లు విని యింకా రెచ్చిపోతాడేమోనని వో మూల భయం, పాని కోడలికి చెవుడేమో అంటే తప్పెక్కడ తిట్టి పొమ్మంటేమో నని ఒకటో, యింకోటో, తానే పెదిమ కరవిస్తే, కొడుకు ఎక్కడ పంపేస్తాడేమో [illegible]. పోపారి యిట్లా గేరస్తే, ఏదో మాటా[illegible]కు పంపతి కాస్త గ్లాసు పడకి కొట్టాడు. తలమీద కొట్టబ్బినట్లు, ఆబ్బాయి యిన్నాళ కూడా కనిపిస్తుంది. అది కాస్త జ్ఞాపకం వచ్చి, ఏమీ అనటం మానేసింది. పంపతి దయుక్కున పానిట్లోకి వచ్చేటప్పటికి గాయత్రి యెదురయింది. ఇంత్రిని చూస్తూనే రోషమొచ్చింది. వళ్లు మటుకుమంచా పాకిట్లోకి వెళ్లి పోతూనే తవరి. మడత మంచంమీద పడుకొని కోపతాపంగా వోటికొచ్చినట్లు తిడుతున్నాడు. ఆ తిట్లకు అంతూ పొంతూ వుండదు యింకా. ఆ దోరణిలో తీవ్రమైపోయి, తనకు పిల్లనిచ్చి అత్తి తక్కు పడని చేసిన మామగారి మీద పరుషకు పడుతున్నాడు. వాకిట్లోనుంచి పంపతి, ఖుంట్లోంచి అనుకొయ, ఒకరి పుట్టింటారి శాపాలు దుయ్యపట్టు తున్నారు. శాంతమ్మకు తల పగిలిపోతోంది. ఒళ్ళొచ్చి తిట్టువిని భరించలేని పరిస్థితి అవుతోంది. అవేవీ పట్టనట్టు, ఆ కాస్త పిల్లను పెట్టుకుని, ఆ మూలగా కూర్చుని, తన పనిలో తాను వుంది. ఇంకా ఎలాగైనా తన్నుకుని పోతుందేమో అని శాంతమ్మ ఆలోచిస్తోంది. ఇంకా ఎలాగైనా యేడ్చి తెచ్చుకుని,